

Mijn naam is ...

Sinds 8 jaar werk ik als politieagent.

Ik heb de politieorganisatie in 8 jaar tijd zien veranderen van een mooie organisatie om te werken in een organisatie die steeds repressiever optreedt.

Zero tolerance werd een aantal jaren geleden steeds meer een onderdeel van het optreden als agent. Dat betekende dat we zoals de leiding dat noemde 'een daadkrachtiger imago' moesten ontwikkelen. Niet meer waarschuwen, maar direct optreden.

Dat kan een proces-verbaal (bekeuring) zijn, maar ook het direct aanhouden van een persoon in geval van belediging. En daar gaat het al jaren mis. Mensen zijn soms emotioneel in situaties waar wij bij geroepen worden. Dan roept iemand wel eens wat. Waar we voorheen de 'boel moesten sussen', is het steeds meer gewoonte geworden die persoon direct aan te houden. In de emotie verzet zo'n persoon zich dan geregeld. Dan moet er geweld aan te pas komen om die persoon aan te kunnen houden, en worden direct de boeien omgelegd.

Sinds de coronacrisis zijn er steeds meer incidenten. Mensen zijn moe van de maatregelen, en krijgen een korter lontje, en zeggen in de emotie steeds vaker dingen die direct als belediging worden gebruikt om de persoon aan te kunnen houden. Zero tolerance werkt dan contra-productief: de zaak escaleert door direct tot aanhouding over te gaan.

Bijna dagelijks ben ik bezig mensen aan te houden die een maatregel hebben overtreden. Vaak is dat het niet dragen van mondkapjes in het OV of in winkels.

Laatst had iemand de politie gebeld omdat zijn overbuurman bezoek had van ongeveer 10 mensen tegelijk. Ze waren aan het barbecueën in de tuin.

Mijn collega en ik werden ernaar toe gestuurd om poolshoogte te nemen. We belden aan. Er werd daar inderdaad een feestje gehouden.

We maakte de man erop attent dat dit tegen de regels was: er werd geen afstand gehouden, er waren te veel mensen bij elkaar, en het was na 21 uur, dus die mensen moesten de avondklok overtreden om naar huis te kunnen. De man antwoordde zichtbaar geïrriteerd dat het zijn huis was, en dat hij daar deed wat hij zelf wilde.

Mijn collega herhaalde dat de man in overtreding was. De man zuchtte en zei: tsjonge jonge, wat een gezeur, ga wat nuttigs doen. Mijn collega reageerde direct met de woorden: u bent aangehouden. De man schrok, wilde de deur dicht doen, waarop mijn collega de deur openduwde en de man vastpakte.

Samen hebben we de zich verzettende man geboeid, wat gepaard ging met veel geweld. Intussen bemoeide de rest van de aanwezige mensen zich ermee, waardoor de situatie steeds dreigender werd, en we assistentie hebben ingeroepen.

De man heeft twee nachten vastgezeten, samen met nog drie van zijn gasten, die ook met veel geweld aangehouden zijn.

In mijn optiek hebben wij hier verkeerd opgetreden, door de man direct aan te houden voor belediging. Later kwam daar ook nog 'verzet bij aanhouding' bij.

Ons 'zero tolerance' optreden heeft geresulteerd in een straat vol politie, veel onrust, schreeuwende mensen etc. We hebben niet eens een poging gedaan de situatie te de-escaleren. Alles is gericht op repressief optreden.

Het zijn immers, zoals we dat onder de collega's noemen, asociale wappies', 'achterlijke complotdenkers', ze zijn 'het doodslaan niet waard', en zo kan ik nog wel even doorgaan.

Ik ben van een hulpvaardige politieagent en hulpverlener, veranderd in een repressieve dictator van wie verwacht wordt dat hij 'niets pikt van die wappies'.

Dit kan zo niet langer. Wanneer ik hoor hoe er onder de ME maar ook onder agenten gesproken wordt over demonstranten beangstigt mij dat: deze collega's lijken plezier te hebben in het slaan van demonstranten.

Een opmerking als 'we zullen die koffiedrinkende idioten de lange lat i.p.v. een koekje bij de koffie geven', is nog onschuldig vergeleken bij wat er nog meer aan vernederende opmerkingen rondgaan. Wanneer je op dat moment niet meelacht, krijg je al vragen en gefronste wenkbrauwen. Wanneer er ook maar vermoed wordt dat je sympathie hebt voor demonstranten, tegen het regeringsbeleid bent of tegen het zero tolerance beleid, lig je direct uit de groep.

U zult begrijpen dat dit enorme stress bij mij geeft. Dat resulteert in slecht slapen, continu geprikkeld zijn, waardoor ik steeds minder geduld heb, ook in situaties in mijn werk als agent.

Ik kan het niet meer met mijn geweten verenigen om mensen die een feestje vieren, of na 2100 uur op straat zijn, een mondkapje niet of niet juist dragen of samen knuffelen op een grasveld, aan te spreken, te bekeuren of, geregeld met geweld, aan te houden.

Via mijn huisarts ben ik nu in behandeling bij een psycholoog. Ik zie geen toekomst meer bij de politie.

Januari 2020

Maart 2021:

Op dit moment wil vanwege de bedreigende sfeer anoniem blijven.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses. BPOC2020